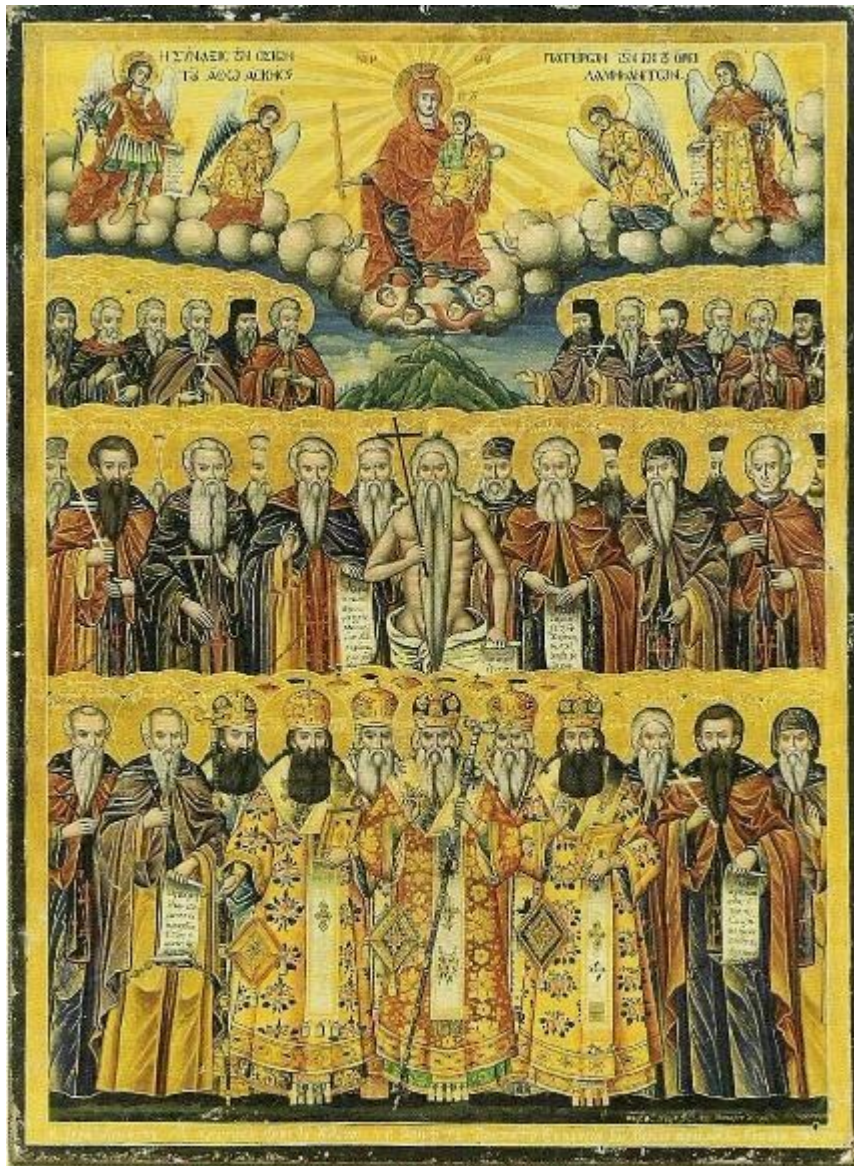

Οι Αγιορείτες Άγιοι

/ Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Άγιον Όρος / Ορθόδοξη πίστη / Συναξαριακές Μορφές

Η Σύναξη των Αγιορειτων Πατέρων
Φορητή εικόνα Ιεράς Κοινότητας Αγίου Όρους (1849)

Η Σύναξη των Αγιορειτων Πατέρων
Φορητή εικόνα Ιεράς Κοινότητος Αγίου Όρους (1849)

Την Β΄ Κυριακή του Ματθαίου κάθε έτους, μετά την Κυριακή των Αγίων Πάντων, όπου ακούμε στις εκκλησίες την ευαγγελική περικοπή για την κλήση των πρώτων Μαθητών από τον Χριστό, εορτάζουμε την μνήμη πάντων των εν Αγίω Όρει διαλαμψάντων Οσίων Πατέρων. Οι Αγιορείτες Άγιοι αντιλήφθηκαν την κλήση αυτή από τον Θεό και έφθασαν σε ύψη αρετής. Σύμφωνα με το βιβλίο του λόγιου μοναχού Μωυσή του Αγιορείτου, αριθμούνται οι Άγιοι Πατέρες του Άθω σε 450, ενώ χιλιάδες είναι οι αφανείς και άγνωστοι άγιοι ασκητές, οι οποίοι αγίασαν τα χώματα του Άθω και έγιναν η αιτία για να ονομαστεί το Όρος Άγιον.

Η κοινή εορτή όλων των Αγιορειτών Αγίων καθιερώθηκε μετά την σύνθεση της ακολουθίας και των εγκωμίων από τον πολυγραφότατο και ιερώτατο Άγιο Νικόδημο τον Αγιορείτη κατά τον 19ο αιώνα. Στον Άγιο Νικόδημο οφείλουμε το απολυτίκιο των Αγιορειτών Αγίων : «Τους του Άθω Πατέρας και Αγγέλους εν

σώματι, Ομολογητάς και Οσίους, Ιεράρχας και Μάρτυρας, τιμήσωμεν εν ύμνοις και ωδαίς, μιμούμενοι Αυτών τας αρετάς. Η του Όρους πληθύς πάσα των μοναστών κραυγάζοντες ομοφώνως, δόξα τω στεφανώσαντι υμάς, δόξα τω αγιάσαντι, δόξα τω εν κινδύνους ημών, προστάτας δείξαντι».

Από τον ασκητή Όσιο Πέτρο και τον ιδρυτή Όσιο Αθανάσιο τον Αθωνίτη ως τους γέροντες των ημερών μας είναι πολλές οι άγιες μορφές του Αγίου Όρους που έζησαν σαν άγγελοι, όπως αναφέρει και το απολυτίκιο τους. Η μεγαλύτερη προσφορά του Αγιορειτών Αγίων είναι η προστασία του Ορθόδοξου δόγματος σε όλες τις Ορθόδοξες χώρες και της πνευματικής κληρονομιάς της Ορθοδοξίας. Ας δούμε τι αναφέρει ο Γέροντας Μωυσής για ένα μέρος των Αγίων του Αγίου Όρους.

Ο άγιος Ιωαννίκιος ο Α' (1279), αρχιεπίσκοπος των Σέρβων, από ηγούμενος του Χιλανδαρίου, ποίμανε βάσει των ιερών κανόνων το ποίμνιό του. Διαφύλαξε αλώβητη την ορθόδοξη πίστη. Δεν συμμετείχε στην κίνηση για την υποταγή της Ορθοδοξίας στον Καθολικισμό, που ενεργούσε ο αυτοκράτορας Μιχαήλ Η' Παλαιόλογος.

Ο οσιομάρτυς Ιωάννης Δοχειαρίτης (1275), για την υποστήριξη των ορθών δογμάτων έναντι των Λατίνων στη Θεσσαλονίκη δέχθηκε διωγμούς, τους οποίους υπέμεινε άριστα. Για την ομολογία του υπέστη μαρτυρικό θάνατο από προδότη φιλενωτικό και λατινόφρονα μαθητή του. Το αυτό και ο μαθητής του Γρηγόριος Δοχειαρίτης (1275), ο οποίος έλαβε τον στέφανο του μαρτυρίου υπερασπιζόμενος απτότητα τα ορθόδοξα δόγματα.

Ο όσιος Νικηφόρος ο Ησυχαστής (13ος αιώνας) καταγόταν από την Ιταλία και άνηκε στον Ρωμαιοκαθολικισμό. Τον εγκατέλειψε χάριν της φιλάτης Ορθοδοξίας και μέσω Βυζαντίου ήλθε στο Άγιον Όρος. Επειδή αντιτάχθηκε στην ένωση των Εκκλησιών, εξορίστηκε από τον αυτοκράτορα Μιχαήλ Παλαιολόγο, ο νηπτικός ομολογητής, Αγιορείτης όσιος.

Ο Οσιομάρτυς Κοσμάς, Πρώτος του Αγίου Όρους (1279-1280) απαγχονίσθηκε από τους Λατινόφρονες στις Καρυές μη θέλοντας να υποκύψει στα λατινικά δόγματα. Μαζί του μαρτύρησαν πατέρες Καρυώτες, Κουτλουμουσιανοί, Ιβηρίτες, Βατοπεδινοί, Ζωγραφίτες και Ξενοφωντινοί.

Ο όσιος Γεράσιμος ο Σιναΐτης (1320), μαθητής του οσίου Γρηγορίου του Σιναΐτου (1346), μετά την έξοδό του από τον Άθωνα, περιήλθε την Ελλάδα ενισχύοντας τους πιστούς, βοηθώντας πολλούς να επιστρέψουν στην Ορθοδοξία. Το αυτό πράττουν οι συμμαθητές του Ιωσήφ «ο ορθοδοξότατος» και Νικόλαος «ο ομολογητής», που δέχθηκε για την πίστη του φυλακίσεις και εξορίες.

Ο άγιος Νικόδημος αρχιεπίσκοπος Πεκίου (1325), αγωνίσθηκε ακούραστα για την εκρίζωση των αιρέσεων των Βογομίλων και την στερέωση της ορθόδοξου πίστεως και παραδόσεως. Το αυτό έργο εποίησε ο άγιος Δανιήλ ο Β', αρχιεπίσκοπος των Σέρβων (1338).

Ο άγιος Θεόκλητος μητροπολίτης Φιλαδελφείας (1324/6) μεταβαίνοντας από τον

Άθωνα στην Κωνσταντινούπολη ήλεγξε για την εκκλησιαστική του πολιτική τον αυτοκράτορα Μιχαήλ η' τον Παλαιολόγο, με αποτέλεσμα να ριχθεί στη φυλακή. Ο επίσκοπος συνέχισε την ορθόδοξη διδασκαλία του σε όλη του τη ζωή απτότητα.

Ο άγιος Ισίδωρος πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως (1350) διδασκάλους στον Άθωνα είχε τους αγίους Γρηγόριο Σιναΐτη και Γρηγόριο Παλαμά. Στη Θεσσαλονίκη, όπου στέλνεται να εργασθεί ιεραποστολικά, στέκεται στο πλευρό του αγίου Παλαμά και είναι ένας από τους πρώτους που πολεμά τον αιρετικό Βαρλαάμ. Ως πατριάρχης αποκατέστησε τον συνοδοιπόρο του στους αντιαιρετικούς αγώνες άγιο Παλαμά, τον οποίο χειροτόνησε μητροπολίτη Θεσσαλονίκης.

Ο όσιος Νείλος ο Εριχιώτης (1355/6) υπήρξε ομολογητής αγιορείτης και πολλές υπέστη από τους κακοδόξους εξορίες και θλίψεις για την ακρίβεια της πίστεώς του.

Ο άγιος Γρηγόριος ο Παλαμάς (1359) υπήρξε μέγας θεολόγος. Υποστήριξε το ορθόδοξο δόγμα με γνώση, πίστη και επιμονή. Κατατρόπωσε με τους υπέροχους λόγους του τους αιρετικούς Βαρλαάμ, Ακίνδυνο και Γρηγορά. Για το σθένος του υπέμεινε διωγμούς φυλακίσεις κι εξορίες. Αν δεν είχαμε τον άγιο Γρηγόριο, σήμερα θα είμασταν τουλάχιστον Ουνίτες. Γι' αυτό τον μισούν οι Λατίνοι μέχρι σήμερα.

Ο όσιος Θεοδόσιος Τυρνόβου (1362/3) μετά την παραμονή του στον ιερό Άθωνα επιστρέφει στην πατρίδα του Βουλγαρία κι εγκαθίσταται στην μονή Κελιφάρεβα. Η μονή αποτέλεσε φάρο Ορθοδοξίας, κέντρο αντιαιρετικό, όπου ακτινοβολούσε στη Σερβία, Ουγγαρία και Βλαχία. Ο άγιος συχνά άφηνε την ησυχία, για να υπερασπίσει τα ορθόδοξα δόγματα, που κινδύνευαν από τους ακόλουθους των αιρετικών Βαρλαάμ και Ακινδύνου, τους Αδαμιστές, τους Βογομίλους και τους Εβραίους. Στη σύνοδο του 1359 της Βουλγαρίας πρωτοστάτησε κατά των αιρετικών κι έδωσε μεγάλη χαρά στους πιστούς για την νίκη της Ορθοδοξίας κατά της πλάνης και του ψεύδους των αιρέσεων.

Ο πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως άγιος Φιλόθεος ο Κόκκινος (1379) πήρε μέρος στις ησυχαστικές έριδες, στο πλευρό του αγίου Γρηγορίου του Παλαμά. Έγραψε λόγους κατά του Ακινδύνου. Πήρε μέρος στη σύνοδο του 1351 για το ησυχαστικό ζήτημα και συνέταξε τον τόμο των πρακτικών της. Το 1368 συνοδικά αναγνώρισε την αγιότητα του Παλαμά. Υπήρξε βαθύς θεολόγος και υπεράσπισε με ακαταμάχητο σθένος την Ορθοδοξία. Εξουδετέρωσε τις προσηλυτιστικές προσπάθειες των Λατίνων. Τιμάται την Ε' Κυριακή των Νηστειών ως φύλακας της Ορθοδοξίας.

Ο άγιος Μακάριος ο Μακρής (1431) μόνασε στη μονή Βατοπεδίου. Διά του γέροντός του Δαυίδ σχετίσθηκε με τον αυτοκράτορα Μανουήλ Β' τον Παλαιολόγο. Ως ηγούμενος της μονής Παντοκράτορος Κωνσταντινουπόλεως εστάλη από τον αυτοκράτορα Ιωάννη Η' τον Παλαιολόγο στην Ρώμη ως αντιπρόσωπός και διακρίθηκε για την άκαμπτη στάση του και το γνήσιο ορθόδοξο φρόνημά του. Έγραψε λόγο κατά της εκ του Υιού εκπορεύσεως του Αγίου Πνεύματος, όπου

τονίζει τις σοβαρές μεγάλες διαφορές μεταξύ ορθοδόξων και Λατίνων.

Ο Διονυσιάτης άγιος Νήφων ο Β΄ και Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως (1508), μετά την εκθρόνισή του και κατά την παραμονή του στη Βλαχία, έσωσε την ρουμάνικη Εκκλησία από την έντονη παπική προπαγάνδα, τις διάφορες αιρέσεις, δεισιδαιμονίες και ηθοφθορίες. Παρόμοιο έργο επιτέλεσε στην Ρωσία ο Βατοπεδινός μοναχός όσιος Μάξιμος ο Γραικός (1556).

Ο άγιος Βασίλειος Όστρογκ ο θαυματουργός (1671) έζησε αρκετά στο Άγιος Όρος. Ως επίσκοπος στην πατρίδα του Σερβία προφύλαξε σθεναρά το ποίμνιό του από τους Ιησουίτες, τη λατινική προπαγάνδα και την Ουνία.

Ο όσιος Ιερόθεος ο Ιβηρίτης (1745) δεν δίστασε να έρθει σε σύγκρουση με τον Μεθόδιο Ανθρακίτη, που δίδασκε «αλλόκοτα δόγματα και άθεα μαθήματα» της αιρέσεως του Μολίνου. Παραβρέθηκε και σε σύνοδο, για να στηλιτεύσει την «πανσπερμία των αιρέσεων» του Μεθοδίου. Σε όλη του τη ζωή υπερασπιζόταν την ορθόδοξη παράδοση και δογματική.

Ο ιερομάρτυς και εθνομάρτυς Κοσμάς ο Αιτωλός (1779), ο γνωστότατος διδαχός και ιδρυτής ναών και σχολείων, ο ακάματος Φιλοθείτης ιερομόναχος, δεν έπαυσε με αυστηρότητα να στηλιτεύει τα λάθη των Λατίνων στα πύρινα κηρύγματά του. Μαρτύρησε από το μίσος των Εβραίων και των Οθωμανών. Είναι σημαντικό το ιεραποστολικό του έργο για την αναγέννηση του Ελληνισμού στην δύσκολη περίοδο της Τουρκοκρατίας. Ανάλογο έργο, ως πρόδρομοι του Αγίου Κοσμά, είχαν και οι επίσης Φιλοθείτες Άγιοι, Διονύσιος εν Ολύμπω, Δαμιανός εν Κισσάβω και Συμεών ο ανυπόδητος.

Οι άγιοι Κολλυβάδες Παΐσιος Βελιτσκόφσκι (1794), Μακάριος Νοταράς (1805), Νικόδημος Αγιορείτης (1809), Νήφων ο Χίος (1809) και Αθανάσιος ο Πάριος (1813) στους λόγους τους, στις συγγραφές και στα έργα τους υποστηρίζουν με σθένος και βαθειά γνώση την Ιερά παράδοση, τους Ιερούς Κανόνες, τα απαράβατα δόγματα της Εκκλησίας μας. Στιγματίζουν τις πλάνες τις εκτροπές, τα σχίσματα, τις αιρέσεις και τους άθεους.

Οι ένδοξοι νεομάρτυρες, οσιομάρτυρες και ιερομάρτυρες Αγιορείτες υπογράφουν με το αίμα τους την ακέραιη πίστη τους στο ορθόδοξο δόγμα. Το κίνημα των Νεομαρτύρων αποτέλεσε παράδειγμα υπομονής και αντίστασης για τους υπόδουλους Έλληνες.

Μεταξύ αυτών διακρίνονται: Παχώμιος ο Νεοσκητιώτης (+ 1730), Κωνσταντίνος ο Ρώσος (+ 1742), Δαμασκηνός ο Θεσσαλός (+ 1771), Κοσμάς ο Αιτωλός (+ 1779), Λουκάς ο Σταυρονικητιανός (+ 1802), Γεράσιμος ο Κουτλουμουσιανοσκητιώτης (+ 1812), Ευθύμιος ο Ιβηροσκητιώτης (+ 1814), Γεδεών ο Καρακαλληνός ο εν Τυρνάβω τελειωθείς (+ 1818), Αγαθάγγελος ο Εσφιγμενίτης (+ 1819), Γρηγόριος ο Ε΄ Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως (+ 1821), Παύλος ο Κωνσταμονίτης (+ 1824) και τελευταίος γνωστός Αθανάσιος ο Λήμνιος (+ 1846).

Ας έχουμε τις πρεσβείες όλων των Αγιορειτών Αγίων Πατέρων.

Πηγή: http://synodoiporia.blogspot.gr/2012/06/blog-post_8964.html#more